

Η ΑΠΙΚΡΕΝΗ

(Β΄ Βραβείο διαγωνισμού Κυπριώτικου σκετς Ρ.Ι.Κ. 2000)

ΠΡΟΣΩΠΑ

Αννού	16	χρονών
Αντώνης	18	»
Αντριανού	60	»
Ττοφής	40	»
Σταυρής	40	»
Ρεβέκκα	35	»

Η ΑΠΙΚΡΕΝΗ

ΣΚΗΝΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΑ 1

(Στο κέντρο πόρτα και παράθυρα που ανοίγουν στην καμάρα. Δεξιά μάντρα που χωρίζει τις δύο αυλές. Κοντά στην μάντρα μια σκυιά. Μεταξύ της καμάρας και της μάντρας υπάρχει πέρασμα που οδηγεί στην κάτω αυλήν. Αριστερά η απικρένη που τρέχει συνέχεια).

ΣΤΑΥΡΗΣ (Φωνάζει από τη μάντρα). Εεε γείτο...εεε γείτοοο... Νέφανε δα σιόρ...να δούμεν είνταν πον να γενεί με τουν' την κατάστασιν.

ΤΤΟΦΗΣ Για πκοιαν που ούλλες λαλείς Σταυρή;

ΣΤΑΥΡΗΣ Μα περιπαίζεις με Ττοφή; Κάμνεις πως εν καταλαβαίνεις; Έλα να δεις με τ' αμμάδκια σου. Έβκα πασ' στην δόμνη να δεις.

ΤΤΟΦΗΣ Εν για τα σύκα που παραπονιέσαι πάλε Σταυρή;

ΣΤΑΥΡΗΣ Εν κατάσταση τούτη; Δε τζιαι πε μου. Θώρε μούγιες που τους βιζιριζούν. Δεν ημπορούμεν να κάτσουμεν πκιον μεσ' στην αυλή μας.

ΤΤΟΦΗΣ Για τ' όνομαν του Θεού Σταυρή, εν να γενούν αφορμή τα σύκα πάλε να με αναστατώσεις που το χάραμαν του φου;

ΣΤΑΥΡΗΣ Αθθυμάσαι είνταν που σου λάλουν που τον σιειμόνα;

ΤΤΟΦΗΣ Τζι είντα να πρωτοθθυμηθώ Σταυρή;

ΣΤΑΥΡΗΣ Η συτζιά εγίνηκεν θεόρατη! Η μισή ρέμπει μεσ' στην αυλή μου. Κόψε την είπα σου τωρά πριχού ν' ανοίξει. Αμμά φκια κουφά. Αν ακούσαν τούτες οι πέτρες πον δαμαί, άκουσεν τζι η αφενκιά σου.

ΤΤΟΦΗΣ Φέτει το σιειμόναν, άμα ρίψει τα φύλλα της, θα την κόψω.

ΣΤΑΥΡΗΣ Τωρά θα την κόψεις. Σήμερα τζιόλας.

ΤΤΟΦΗΣ Αν την κόψω έτσι εποχήν εν να ξεράνει.

ΣΤΑΥΡΗΣ Γλιτώνουμεν, αμμά εν ιξερανίσκει. Μεν φοάσαι. Θωρείς...ώσπου την κόφκεις δρατζιεύκει.

- ΤΤΟΦΗΣ   Συνάετε τα σύκα, προτού σκουλουτζιάσουν τζιαι ππέσουν που κάτω.
- ΣΤΑΥΡΗΣ   Τα δικά μου εν ιβρίσκω αδικιάσιν να τα συνάξω. Ούτε τα σύκα σας θέλω, ούτε την ξιμαρισιά σας. Να την κόψεις θέλω.
- ΤΤΟΦΗΣ   Καλά. Θα την κόψω.
- ΣΤΑΥΡΗΣ   Μα πότε...πότε; Αν με σκουλλίσει η πελλάρα καμιάν ημέραν, εν να της γείρω νερόν χογλαστόν να ξεράνει να ησυχάσουμεν.

ΕΙΚΟΝΑ 2

(Ακούεται πετεινός. Ο Αντώνης και η Αννού κάτω από τη συκιά).

- ΑΝΤΩΝΗΣ   Γιατί χώννεσαι που κάτω στην συτζιάν Αννού μου. Έλα έξω στο φως του φεγγαρκού.
- ΑΝΝΟΥ   Εν να μας δει κανένας Αντώνη μου.
- ΑΝΤΩΝΗΣ   Πκοιος εν να μας δει; Έτσι ώραν έσαι πλάσμαν όξυπνον;
- ΑΝΝΟΥ   Ξέρεις...καμιά φοράν!
- ΑΝΤΩΝΗΣ   Θώρε είντα όμορφον το φεγγάριν πόψε.
- ΑΝΝΟΥ   Θωρώ το που μεσ' στα φύλλα της συτζιάς.
- ΑΝΤΩΝΗΣ   Έλα να σε δει τζιαι τζείνον. Τζιαι μιτά του να σε δω τζι εγιώ. Θώρε το...Κάμνει την νύχταν μέρα.
- ΑΝΝΟΥ   Έτσι έχουν να πουν για το φεγγάριν του Αούστου.
- ΑΝΤΩΝΗΣ   Έλα να δω το φως του μεσ' στ' αμμάδκια σου.
- ΑΝΝΟΥ   Αν μας δουν κατύσιη μας.
- ΑΝΤΩΝΗΣ   Μιαν τζι εν ημπορώ να δω τ' αμμάδκια σου στο φως του ήλιου, να τα δω τουλάϊστον στο φως του φεγγαρκού.
- ΑΝΝΟΥ   Θωρείς, εν σσιυλλοφαημένοι πάλε.
- ΑΝΤΩΝΗΣ   Πόσον τζιαιρόν να σε θωρώ που μακριά...να κρούζω.
- ΑΝΝΟΥ   Κάθε μέρα βρίσκουν τζιαι μιαν αφορμήν.
- ΑΝΤΩΝΗΣ   Τζι εσου θαρκούμαι βρίσκεις αφορμές, τζι εν μου κοντεύ-
κεις.
- ΑΝΝΟΥ   Έλαααα...δαμαί στην κόρμην της συτζιάς.
- ΑΝΤΩΝΗΣ   Μα θέλω να σε δω στο φως. Έστω του φεγγαρκού.
- ΑΝΝΟΥ   Εν να μας δουν τζι αλίμονον μας.

ΕΙΚΟΝΑ 3

(Μουσική. Ο Ττοφής και η Ρεβέκα κάθονται στην αυλή).

- ΤΤΟΦΗΣ   Εν ιξέρω είνταν πον να κάμω πκιον μιτά του. Κάθε μέρα βρρίσκει τζιαι μιαν αφορμήν. Να πκιάω τωρά μεσ' στον Άουστον, κατακαλότζιαιρα, να κόψω την συτζιάν; Εν θα ξεράνει;
- ΡΕΒΕΚΚΑ   Ούτε την συτζιάν θα κόψεις, ούτε τίποτε...
- ΤΤΟΦΗΣ   Έτσι εν να τον έχω να παραπονιέται.
- ΡΕΒΕΚΚΑ   Εν να του περάσει, σαν του περνά πάντα.
- ΤΤΟΦΗΣ   Άραγες σου να βκω πάνω να τα συνάξω κούτσακους, να μεν μείνουν να ψήνουνται να πέφτουν στην αυλήν τους;
- ΡΕΒΕΚΚΑ   Παραίτα λαλώ σου.
- ΤΤΟΦΗΣ   Τουλάϊστον...στην πάνταν τους.
- ΡΕΒΕΚΚΑ   Τζιαι θαρκέσαι εν να ησυχάσει, εν να ισιώσει;
- ΤΤΟΦΗΣ   Ισιώννει ο νούρος του σσιύλλου;
- ΡΕΒΕΚΚΑ   Τζείνους, ούλλον τον σιειμώναν κατατροοσιίζουν οι ξιμα-ρισιές που την αυλήν τους, ρέσουν που τη δική μας τζι εν λαλούμεν τίποτε.
- ΤΤΟΦΗΣ   Εν λαλούμεν τζι εν θωρούμεν μέρωσιν. Φαντάσου να λαλούσαμεν! Μπορούμεν ν' ανοίξουμεν το στόμα μας; Είνταν που τους πκιάννει εν ημπορώ να καταλάβω.
- ΡΕΒΕΚΚΑ   Εν τζείνος. Εν τζι εν η γεναίκα.
- ΤΤΟΦΗΣ   Η γεναίκα! Μπορεί να συντύσει η γεναίκα!
- ΡΕΒΕΚΚΑ   Αντρέπεται. Καταλαβαίνω την. Αμμά φοάται ν' ανοίξει το στόμαν της.
- ΤΤΟΦΗΣ   Να μεν ιμπλέξει το πλάσμαν. Καλά ελαλούσαν οι πρωτι-νοί. "Γείτον έσιεις, Θεόν έσιεις". Εμείς εδώκαμεν πασ' στον σατανάν.
- ΡΕΒΕΚΚΑ   Εν η αλήθκεια, εν τζι έκαμεν κακόν κανενού ώς τωρά.
- ΤΤΟΦΗΣ   Με τους άλλους γειτόνους κουτσοπερνά. Μιτά μας, είντα κατάρα ένει, εν ημπορώ να καταλάβω.
- ΡΕΒΕΚΚΑ   Πκοιος ιξέρει.
- ΤΤΟΦΗΣ   Εκάμαμεν του τίποτε, χωρίς να το καταλάβουμεν;
- ΡΕΒΕΚΚΑ   Είνταν που του κάμαμεν;

ΤΤΟΦΗΣ   Εν πάει πούποτε ο νους σου;

ΡΕΒΕΚΚΑ   Αν έξερα το πρόβλημα, έθεν να ξερω τζιαι την λύσιν.

ΤΤΟΦΗΣ   Εγιώ...εν να μάθω. Θα τον πκιάσω μιαν ημέραν παράμερα με το κολάτζιον, να τον ιξιβγάλω να μου πει.

ΡΕΒΕΚΚΑ   Έσιει μια ζωήν που σε ακούω να το λαλείς.

ΤΤΟΦΗΣ   Θα το κάμω. Θα δεις. Άτε σήκου σιγά-σιγά να λαμνήσου-μεν...τζι ηύρεν μας το μπρώεμαν έσσω σήμερα. Εν εσηκώ-θηκεν ακόμα που το κρεβάτιν η κοπελλούα;

ΡΕΒΕΚΚΑ   Σηκώνεται η Αννού, αν δεν την ισειεττίσεις;

ΤΤΟΦΗΣ   Την μάνα σου εν την άκουσα σήμερα να ταράσσει.

ΡΕΒΕΚΚΑ   Την ώραν που σηκώθηκεν η μάνα μου, ετζοιμάσουν τζι εροχχάλιζες.

ΕΙΚΟΝΑ 4

(Μουσική. Η Αντριανού και η Αννού κάθονται στην αυλή).

- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Είντα παθες κόρη μου τζι εσηκώθης σήμερα δκιαλοϊσμένη;
Εν συντυχάννεις;
- ΑΝΝΟΥ Εφύαν στετέ οι γονιοί μου;
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Εθώρες κανέναν όρομαν παράξενον;
- ΑΝΝΟΥ Μυστήριον τζι εφύαν τζι αφήκαν με.
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Πόσην ώρα να σου φωνάζουν τζιαι να μεν σηκώνεσαι! Αν
σ' εκαρτερούσαν έθεν να μεσομερκάσει τζιαι ναν' έσσω.
- ΑΝΝΟΥ Αφήκαν σου παραντζιελιάν να τους κλουθήσω;
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Να κάμνεις καηρέττιν είπαν μου.
- ΑΝΝΟΥ Μέμπα τζιαι κόψω πίσω μιν ημέραν! Φοούντα μέμπα
τζιαι γλιτώσω νάκκον που τους ήλιους.
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Να τυλίεσαι καλά το μαντήλι σου τζιαι μεν φοάσαι τους
ήλιους. Εν έπαθεν κανένας που προσέχει κακόν που τους
ήλιους.
- ΑΝΝΟΥ Όσον τζιαι να τυλιχτείς, η αντηλιά χτυπά σου.
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Εεεεε; Είνταν πον να πάθεις;
- ΑΝΝΟΥ Εγώ ξέρω.
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Είνταν που ξέρεις κόρη!
- ΑΝΝΟΥ Τίποτε.
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Κύριε ελέησον...τούτη κλαίει.
- ΑΝΝΟΥ Εν κλαίω.
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Εν να με βγάλεις στραβήν κόρη; Εν θωρώ τ' αμμάδκια σου
που τρέχουν;
- ΑΝΝΟΥ Ούλλη μέρα μεσ' στους ήλιους...εγίνην η μουτσούνα μου
σαν της γεναίκας της αγκαστρομένης.
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Πκοιος σου 'πεν κόρη τούτην την πελλάραν;
- ΑΝΝΟΥ Γιατί εν θωρώ μόνη μου τα μούτρα μου στο γυαλλίν; Καρ-
τερώ να μου το πούσιν; Θώρε παννάδες!
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Εν τούτα που σε βασανίζουν κόρη ούλλη νύχτα, τζιαι γίνε-
ται κάθε μέρα μπρώεμαν να ξυπνήσεις;
- ΑΝΝΟΥ Αντρέπουμαι πκιον να γυρίσει πλάσμαν να με δει.

- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Άκου πελλάραν. Για τούτον κόρη τζιαι μαντηλοδήγγεσαι, σαν να 'σουν χανούμισσα;
- ΑΝΝΟΥ Είδες καμιά στην ηλικίαν μου να 'σει τη φάτσα μου!
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Για να πω την αλήθειαν, όι. Εν εξανάδα νόστιμη σαν εσέναν.
- ΑΝΝΟΥ Έπαθες σαν την καρακάξαν με την πέριτικαν θαρκούμαι.
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Έθελα να 'ξερα πκοιος σου βάλλει κόρη τούτες τες ιδέες.
- ΑΝΝΟΥ Θαρκέσαι βκαίννω τζιαι κάμνω το τουτούκιν;
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Ένεν ούλλες κόρη σε τουν' την ηλικίαν που χαλά νάκκον το πρόσωπον τους;
- ΑΝΝΟΥ Πε μου μιαν.
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Άλλες νωρίτερα τζι άλλες υστερότερα.
- ΑΝΝΟΥ Πε μου μιαν στην ηλικίαν μου.
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Εσου άρκησες να γεναιτζιέψεις. Άλλες γεναιτζιεύκουν που τα δέκα τους τζι άλλες που τα δεκάξι.
- ΑΝΝΟΥ Λαλείς το για να με παρηρηήσεις.
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Τούτη εν η αλήθεια. Αθθυμήθου κόρη. Πότε εμπλαστήκαν τούτα που λαλείς πασ' στην μουτσούναν σου;
- ΑΝΝΟΥ Έσει κανένα χρόνο.
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Θωρείς; Αν ήταν τίποτε κακόν έθεν να το 'σεις που γεννησιμιού σου. Τούτα εφανήκαν πάνω στην ανάπτυξη σου. Άμα πάρεις την ανάπτυξη σου εν να χαθούσιν.
- ΑΝΝΟΥ Μα πότε;
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Μεν μαραζώννεις. Ωσπου να 'ρτει ο τζιαιρός σου να γυρευτείς, η φάτσα σου εν να γενεί κουκκούλιν.
- ΑΝΝΟΥ Μα πόσον τζιαιρόν να κρύφκουμαι που κάτω στην συτζιάν.
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Πού να κρύφκεσαι!
- ΑΝΝΟΥ Που τον κόσμον θέλω να πω.
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Θαρκούμαι κόρη μου, έχασες τον τέλια.
- ΑΝΝΟΥ Εν πον ιξέρεις είνταν που τραβώ.
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Τζιαι γιατί κόρη εν πετάσσεσαι τζει κασ' στην απικρένην να νιφτείς, τζιαι να γενεί το πρόσωπο σου σαν τον ήλιον;
- ΑΝΝΟΥ Ακούεις λόγια!

- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Κάμε το τζιαι θα μ'αθθυμηθείς.
 ΑΝΝΟΥ Παραμύθια της χαλιμάς.
 ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Τόσες τζιαι τόσες κάμνουν το τζι ηύραν την γιατρείαν τους.
 ΑΝΝΟΥ Πε μου μιαν.
 ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Ούλλες, αμμά αντρέπονται τζι εν το λαλούν.
 ΑΝΝΟΥ Τζιαι καθαρίζουσιν που τες παννάδες;
 ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Μόνον που τες παννάδες! Τωρά ακούεις κόρη για την απικρένην;
 ΑΝΝΟΥ Κάτι ακούω που λαλούν ποτζεί ποδά.
 ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Το νερόν της κρήνης τούτης εν περιότου που τ'αγίασμαν.
 ΑΝΝΟΥ Είντα λοής την είπες στετέ;
 ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Κρήνη, βρύση. Είντα τη λαλούν απικρένην! Η κρήνη χωρίς πίκρες.
 ΑΝΝΟΥ Τζιαι νίφεσαι το είπες, τούτον το νερόν;
 ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Εξαράταται που την περίπτωση. Για τα δερματικά, λαλούσιν πρόπει να νιφτείς. Αν εν που μέσα το κακόν, πίννεις το.
 ΑΝΝΟΥ Για πκοιον κακόν λαλείς;
 ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Τέριτν, μαράζιν της ψυσιής.
 ΑΝΝΟΥ Εν καταλαβαίνω.
 ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Έσειε δκυο τσακκωμένους! Πότις' τους νερόν της απικρένης τζιαι θα γενούσιν οι καλλίτεροι φίλοι.
 ΑΝΝΟΥ Άμαν εν έτσι, γιατί εν ποτίζουμεν τον τζύρη μου τζιαι τον γείτον τον Σταυρήν πέρχιμον δούσιν μέρωσιν, να ησυχάσουμεν τζι εμείς τζι η γειτονιά;
 ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Να τους φέρουμεν αντάμα τζιαι να τους ποτίσουμεν.
 ΑΝΝΟΥ Γιατί! Αν το πκιούσιν χώρκα, χάνει τη γιατρείαν του το νερόν;
 ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Έτσι τ'άκουσα, έτσι τα λαλώ.
 ΑΝΝΟΥ Τζιαι πκοιος τους φέρνει στετέκκα μου αντάμα;
 ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Εεεε τούτον εν το ζόριν.
 ΑΝΝΟΥ Αν εν για να τους φέρουμεν αντάμα!
 ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Άι Γιώρη βοήθα μου....

ANNOY Εγιά θαρκούμαι τούτα ούλλα εν μουσκουρούδκια.
 ANTRIANOY Τζιαι καλάν κόρη, τ' άλλα εν τα θωρείς, εν τ' ακούεις;
 ANNOY Πκοια να δω τζιαι πκοια ν' ακούσω ααα στετέ;
 ANTRIANOY Ξέρεις πόσους ξενοχωρίτες έσει παντρεμένους μέσα στο χωρκόν μας;
 ANNOY Η έννοια τους μ' έπκιασεν.
 ANTRIANOY Τούτοι ούλλοι ήπκιαν νερόν την απικρένης τζι εμείνασιν δαμέσα.
 ANNOY Ήπκιαν νερόν της απικρένης!
 ANTRIANOY Άλλοι ήπκιαν το μόνοι τους τζι άλλους εποτίσαν τους το.
 ANNOY Πκοιοι τους το ποτίσαν;
 ANTRIANOY Τζείνοι που θέλαν να τους καταφέρουν.
 ANNOY Πκοιοι τζείνοι;
 ANTRIANOY Τζείνοι πούχαν κόρες να παντρέψουν.
 ANNOY Ααααα!
 ANTRIANOY Εκαλιούσαν τους τάχατες να τους ταΐσουν τζιαι ποτίζαν τους νερόν της απικρένης.
 ANNOY Τζι εγίνετον η δουλειά τους;
 ANTRIANOY Μέτρα τους ξενικούς πο 'σει δαμέσα!
 ANNOY Εν πιστεύω.
 ANTRIANOY Μεν πιστεύεις.
 ANNOY (Σιωπή). Έτσι σαν τα λαλείς στετέκκα μου..., όπκοιος πκiei νερόν της απικρένης θωρεί τον κόσμον όμορφον.
 ANTRIANOY Για να τη ιββάλουν απικρένην!
 ANNOY Λαλείς να δοτζιμάσω;
 ANTRIANOY Πκοιος σε κρατεί;
 ANNOY Τζι εν να τον καταφέρω;
 ANTRIANOY Πκοιον να καταφέρεις κόρη;
 ANNOY Εν να τα καταφέρω λαλώ να γιάνουν τα σπυρούδκια μου;
 ANTRIANOY Σε έξι μήνες το πολλύν, εν' να γενεί η βούκκα σου σαν το γρουσόμηλον.
 ANNOY Παίρνει τόσον τζιαιρόν η γιατρεία;
 ANTRIANOY Επήραν σε τα γρόνια!

- ANNOY   Εν να δοτζιμάσω.
- ANTPIANOY   Τζιαι πού είσαι...Νύχταν πρέπει να φέρεις το νερόν.
Νύχταν να το βάλεις μεσ' στον μπότην. Τζιαι να το στουπ-
πώσεις μ' ένα δρουμπί, να μεν το δει το φως του ήλιου.
- ANNOY   Ππιιιι.
- ANTPIANOY   Μα αν ήταν εύκολη δουλειά, εκάμναμεν την ούλλοι.
- ANNOY   Τζι αν το νιφτείς νύχταν τζιαμαί...είτε τζιαι πκιεις το, εν
θα γενεί η δουλειά σου;
- ANTPIANOY   Σίουρα γίνεται.
- ANNOY   Εν να πάω τζι ό,τι θέλει ο Θεός.
- ANTPIANOY   Εν αροθυμάς να κατεβείς νύχταν τζει κάτω κόρη;
- ANNOY   Αροθυμά μα 'νταν πον να κάμω. Έσειι τωρά που πασκί-
ζω; Εεε εν να λαμνήσω όσον να σιγράσει, για να στραφώ
στην ώρα μου.
- ANTPIANOY   Εν η ιδέα που σου έμπηκεν, μα πκοιος σου την ιβκάλλει.
- ANNOY   Μεν το πεις κανενού. Ούτε τζιαι τους γονιούς μου. Τζι εν
θα μ' αφήκουν να ξιπορτίσω.
- ANTPIANOY   Καλά. Μόνο να 'ρω τζι εγιώ μιτά σου.
- ANNOY   'Οι όι, εν ιρκάζεται.
- ANTPIANOY   Εν να σ' αφήκουμεν να γυρίζεις νύχταν έξω μόνη σου,
κορασιά γεναίκα!
- ANNOY   Εν να προσέχω.
- ANTPIANOY   Τζιαι οι κουφάες, τα θερκά:
- ANNOY   Νύχταν τζοιτάζουν τα θερκά.
- ANTPIANOY   'Οι κόρη μου, χαρά στην έννοιαν πο 'σιεις. Χαρά στην
έννοιαν πο 'σιεις! Να σταματήσεις...να βγάλεις τουν' την
έννοιαν. Τζι εν έσιεις τίποτε. Εν η ιδέα που σου εμπήκεν.

ΕΙΚΟΝΑ 5

(Μουσική. Ακούεται γουρούνι από τη διπλανή αυλή).

- ΣΤΑΥΡΗΣ (Ακούεται μόνο). Μαυρογέρημον, ανάφεντον, ταΐζω το δικό μου, να σε ταΐζω τζι εσέναν! Έσσω σου ρε κλεισμένον. Γλήγορα έσσω σου. Έσσω σου είπαα! Εν πελλόν να φύει; Πού φεύκει. Καλά να φάει καλά να πκιει. Αφήνον σε νηστικόν οι μαστόροι σου ρε ξεραντζιασμένον, για να 'ρκεσαι να τρως μεσ' στην αυλή μου; Έσσω σου λαλώ σου...θα γυρίσω την βέρκαν τζιαι θα σου κόψω τα πόδια σου! Εν ακούεις; Καλά! Άμα εν ακούεις εσού, θα ακούσει ο μάστρος σου. (Ανεβαίνει την μάντρα). Εεεε γείτοοοο, γείτοοοο.
- ΠΤΟΦΗΣ Ναι Σταυρή. Είνταν που με θέλεις;
- ΣΤΑΥΡΗΣ Μα πε μου εκούφανες, εν ακούεις;
- ΠΤΟΦΗΣ Είνταν που συμβαίνει πάλε Σταυρή;
- ΣΤΑΥΡΗΣ Το σιοιρίν εν μεσ' στην αυλή μου πάλε.
- ΠΤΟΦΗΣ Δκιώξε το Σταυρή, δκιώξε το. Εν τα καταφέρνεις να δκιώξεις ένα σιοιρίν που την αυλή σου;
- ΣΤΑΥΡΗΣ Ξέρεις πόσην ώραν έσειι που το τζιυνηώ;
- ΠΤΟΦΗΣ Πκιάσε μια βέρκα λάωσ' το. Αντρέπεσαι το;
- ΣΤΑΥΡΗΣ Εν τα πόδια του πον να κόψω, όι να το λαώσω! Να μεν ισταυροπατήσει πκιον ποδά. Θαρκέσαι εν θα κάμνω άλληνη δουλειάν, παρά να λαώννω το σιοιρίν σου;
- ΠΤΟΦΗΣ Το δικό σου εν η πρώτη φορά που κατέβη στην αυλήν μου γείτο;
- ΣΤΑΥΡΗΣ Πότε το είδες να κατεβαίννει;
- ΠΤΟΦΗΣ Δκιώγνω το τζι εν σου το λαλώ να μεν παρεξηγούμαστιν, γειτόνοι που 'μαστιν...Τζι εσού έκαμες παναΰριν για το δικό μου;
- ΣΤΑΥΡΗΣ Καλέ οι σιοίροι σου νεώννουνται μεσ' στην αυλήν μου χρόνια τώρα, τζι έσειεις μούτρα να βκαίννεις τζιαι που πάνω;
- ΠΤΟΦΗΣ Είντα να σου πω Σταυρή! Φώναξε του τουρκόπουλλου να λαπορτάρεις. Φώναξε του τουρκόπουλλου να λαπορτάρεις...

ΕΙΚΟΝΑ 6

(Μουσική. Αννού και Αντώνης κάτω από τη σκυιά. Ακούονται γούλλοι).

ANNOY Πρέπει να κάμουμεν έναν έλεος μιτά τους Αντώνη μου.
 ANTONΗΣ Καρτερώ να κλείσεις τα δεκάξι να 'ρτω να σε ζητήσω. Άμα χαρωθούμεν, θέλοντας τζιαι μη εν να μερώσουν.
 ANNOY Εν να σου αρνηθούν Αντώνη μου. Ούτε ζωγραφιστούς εν θέλουν να σας δουν. Μ' εσέν με την γενιά σου.
 ANTONΗΣ Είνταα εν ό,τι θέλουν!
 ANNOY Τζιαι που την άλλην, ένεν τζιαιρός μου ακόμα.
 ANTONΗΣ Εν εκατάλαβα.
 ANNOY Άλλες μπορεί να γεναιτζιεύκουν που τα δέκα τους...μα 'σιει που γεναιτζιεύκουν στα δεκάξι.
 ANTONΗΣ Εεεε;
 ANNOY Εγώ φαίνεται είμαι που τες δεύτερες.
 ANTONΗΣ Εγώ εν θωρώ να σου λείπει τίποτε.
 ANNOY Εεεε...να 'βρουμεν τρόπον να τους μερώσουμεν μάνα μου. Ώσπου να μερώσουν εν να 'ρτει τζι ο τζιαιρός μου.
 ANTONΗΣ Κόρη Αννού, έσιεις κανέναν πρόβλημαν τζι εν μου το λαλείς;
 ANNOY Όι μάνα μου, αμμά καλλίτετρα να καρτερούμεν άλλο λλίον.
 ANTONΗΣ Είντα να καρτερούμεν;
 ANNOY Ξέρεις είνταν που σκέφτηκα;
 ANTONΗΣ Λάλε να δούμεν είνταν που κατέβασεν ο νους σου.
 ANNOY Μα όι να με περιπαίξεις αν σου πω.
 ANTONΗΣ Λάλεεεεε.
 ANNOY Να τους ποτίσουμεν νερόν της απικρένης.
 ANTONΗΣ Πκοιους να ποτίσουμεν;
 ANNOY Τους γονιούς μας. Πέρκι μερώσουν.
 ANTONΗΣ Ακούεις λόγια τζιαι παραμύθκια!
 ANNOY Εκουβένκιασα το με την στετέ μου. Τζι έτσι μου παρά-ντζειλεν να κάμω.

- ΑΝΤΩΝΗΣ Μα είπες για λλόου μας της στετές σου;
- ΑΝΝΟΥ Όι Αντώνη μου, αστειεύκεις; Θαρκέσαι θέλω σκότωμα; Έφερα της το πογυριστά. Είπα της πως εν αντέχω πκιον να τους ακούω να τσακκώνουνται τζι είτε μου να τους ποτίσουμεν νερόν της απικρένης.
- ΑΝΤΩΝΗΣ Μέμπα τζι ελάλεν σου το γι' αστειόν;
- ΑΝΝΟΥ Όι, εν σοβαρά που συντυχάνναμεν.
- ΑΝΤΩΝΗΣ Τζι είντα λοής εν να τα καταφέρουμεν;
- ΑΝΝΟΥ Να πα να φέρουμεν Αντώνη μου οι δκυο μας.
- ΑΝΤΩΝΗΣ Ντα εσού...χώννεσαι πίσω που την κόρμην της συτζιάς, να μεν μας δει ακόμα το φως το φεγγαρκού, τζι εν φοάσαι να πας μιτά μου στην απικρένην;
- ΑΝΝΟΥ Νύχταν να πάμεν μάνα μου. Που εν έσειι ψυσιήν να ξιφαράσει. Νύχταν που να μεν έσειι φεγγάριν.
- ΑΝΤΩΝΗΣ Τζι αν σε ανακαλύψουν πον να λείπεις πόσσω;
- ΑΝΝΟΥ Να ρέξουν τα μεσάνυχτα καλά. Την ώραν του ύπνου του βαθύ.
- ΑΝΤΩΝΗΣ Αν εν για να πάμεν αντάμα στην απικρένην, εγιώ πηαίννω τζιαι θέλουν ας μερώσουν, θέλουν ας μεν μερώσουν. Πότε να πάμε;
- ΑΝΝΟΥ Είπαμε! Να καρτερούμεν να φκιερώσει το φεγγάρι.

ΕΙΚΟΝΑ 7

(Μουσική. Τροφής και Ρεβέκκα).

- ΤΤΟΦΗΣ (Βγαίνουν από μέσα με τα νυχτικά τους). Ερέξαν τα μεσάνυχτα τζι εν λαλεί να δροσίσει. Έτσι καμίνιν εν ιξαναθουμούμαι. Εν ημπορούμεν να καμμήσουμεν.
- ΡΕΒΕΚΚΑ Άννοιξε τζειν' το παραθύριν τζι εν κρίμαν τζειν' η κοπελλούα.
- ΤΤΟΦΗΣ Άφησ' την σαν τζοιμάται.
- ΡΕΒΕΚΚΑ Άννοιξε λαλώ σου. Αντρέπεσαι την κόρη σου;
- ΤΤΟΦΗΣ Άννοιξε εσού.
- ΡΕΒΕΚΚΑ Κύριε ελέησον τούτος ο άδρωπος.
- ΤΤΟΦΗΣ Φφφφφφ... Παναΐα μου πυράν...
- ΡΕΒΕΚΚΑ Άουστος. Είνταν που καρτεράς!
- ΤΤΟΦΗΣ Τζι ύστερα λαλούν σου, απού Μαρκιού καλοτζαιρκού τζι απ' Άουστον σιειμώνα.
- ΡΕΒΕΚΚΑ Έσειε πίστιν ο τζιαιρός; (Ανοίγει το παράθυρο). Ρίψε Τροφή νάκκον νερόν πάνω σου να παρηρηθείς.
- ΤΤΟΦΗΣ Τζιαι νερόν έριψα, τζι αέραν κάμνω αμμά αμάνταν εν ιβρίσσω.
- ΡΕΒΕΚΚΑ Κύριε ελέησον!....
- ΤΤΟΦΗΣ Είνταν που συμβαίνει;
- ΡΕΒΕΚΚΑ Ένεν εις το κρεβάτιν της η κοπελλούα.
- ΤΤΟΦΗΣ Έπκιαν την φαίνεται η πυρά τζι εξέβην πασ' στο δώμαν.
- ΡΕΒΕΚΚΑ Λαλείς;
- ΤΤΟΦΗΣ Βάλε μια φωνήν.
- ΡΕΒΕΚΚΑ Αννούουου, εεε Αννούουου.
- ΤΤΟΦΗΣ Εεεε, αλαβρά-αλαβρά. Εν σου είπα να ξυπνήσεις το χωρκόν. Θέλεις να βγάλεις τ' όνομαν της πριχού να γεναιτζιέψει;
- ΡΕΒΕΚΚΑ Αννούουουουου... εεε Αννούουουου. Κύριε ελέησον.
- ΤΤΟΦΗΣ Τράβα στην κάτω αυλήν καλέ, να δούμεν.
- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ (Βγαίνει από μέσα). Είντα πάθετε τζι εβαρτήκετε να σηκώσετε το χωρκόν στο πόϊ μεσ' στα εφτά μεσάνυχτα;
- ΤΤΟΦΗΣ Εν τζοιμάσαι ούτε σου τζυρά;

- ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Ετζοιμούμουν τζι εξυπήσετε με. Είνταν που πάθετε;
 ΤΤΟΦΗΣ Η κοπελλούα ένεν εις το κρεβάτιν της.
 ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Ένεν εις το κρεβάτιν της;
 ΤΤΟΦΗΣ Όι.
 ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Μέμπα τζι επήεν κάτω προς νερού της;
 ΡΕΒΕΚΚΑ (Έρχεται από κάτω). Ένεν ούτε στην κάτω αυλήν.
 ΤΤΟΦΗΣ Αγκάθκιασες καλά;
 ΡΕΒΕΚΚΑ Είντασαα... εν βελόνι!
 ΤΤΟΦΗΣ Κύριε ελέησον, κύριε ελέησον, πού επήεν τζι εχάθηκν;
 ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Έσειε ώραν που την επισκάσετε να λείπει;
 ΡΕΒΕΚΚΑ Τωρά.
 ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Άτζιαπισ σου είπεν το τζι έκαμεν το η ροκόλα!
 ΡΕΒΕΚΚΑ Είνταν που 'πεν τζι είνταν πο 'καμεν μανά;
 ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Μα πάλε, έθεν να λαμνήσει έτσι ώραν; Έτσι ώραν, αρσενι-
 τζιοί καλοί τζιαί καλοί, τζι αροθυμούν να γυρίζουν μεσ'
 στα ορμάνια.
 ΡΕΒΕΚΚΑ Εν να μας εξηγήσεις τζι εμάς να καταλάβουμεν;
 ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Εμπήκν της η ιδέα, ακούεις τζι εσου, να πάει να νιφτεί
 τζει κασ' στην απικρένην, για να ξιληφτούν τα σπυρούδκια
 της.
 ΡΕΒΕΚΚΑ Τζι είπεν σου έτσι κουβένταν μανά τζιαί δεν μας είπες
 τίποτε;
 ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Εμάευνκα πως έθεν να το πει τζιαί να το κάμει;
 ΡΕΒΕΚΚΑ Ασαα μάνα μου, μάνα μου, τζι ώσπου μπαίνεις εις τα γρό-
 νια...
 ΤΤΟΦΗΣ Ωσπου να ντυθώ, σελλώστε το γαούριν να πεταχτώ τζει
 κάτω, τζιαί σταματάτε το μουρμουρκόν. Η ώρα περνά.
 ΡΕΒΕΚΚΑ Άησ' τον πελάν εν έσειε με φεγγάριν.

ΕΙΚΟΝΑ 8

(Μουσική. Σκοτεινά).

- ΑΝΤΩΝΗΣ Κανεί μάνα μου. Εγίνηκες σαν την παπίραν, νίφτου, νίφτου.
- ΑΝΝΟΥ Εεεε, σαν ν' άρχεψα να νυστάζω Αντώνη μου. Να νιφτώ αλλό νάκκον πέρκι αννοίξουν τ' αμμάδκια μου.
- ΑΝΤΩΝΗΣ Εγέμωσες τον μπότην;
- ΑΝΝΟΥ Εγέμωσα τον.
- ΑΝΤΩΝΗΣ Στούππωσ' τον να τον πκιάω να φεύκουμεν τζι η ώρα περνά.
- ΑΝΝΟΥ Πκιε αλλό λλίον μάνα μου μιαν τζι είμαστιν δαμαί.
- ΑΝΤΩΝΗΣ Μα θαρχέσαι, είμαι η κολοτζιά του Μα;
- ΑΝΝΟΥ Πού να το ξανάβρουμεν έτσι δροσερόν;
- ΑΝΤΩΝΗΣ Πόσο να με ποτίσεις μάνα μου! Όσον τζιαι σώννω την τζι-οιλιά μου. Εγίνηκεν ταούλλιν.
- ΑΝΝΟΥ Έχουν να πούσιν εν χωνευτικόν, αγάπη μου.
- ΑΝΤΩΝΗΣ Μα 'νταν πον' να χωνέψουμεν μεσ' στα επτά μεσάνυχτα Αννού μου; Έσειε μισήν ημέραν που την ώραν που δειπνήσαμεν.
- ΑΝΝΟΥ Άτε...έλα τον μπότην να λαμνήσουμεν. Πέρκκιμον ιφτάσουμεν προτού χαράξει (Βήματα αλόγου).
- ΑΝΤΩΝΗΣ Σσσςς...κάτι έπκιασεν το φτιν μου.
- ΑΝΝΟΥ Εν ναν' κανέναν περτίτζιν τζι εξιφάρασεν.
- ΑΝΤΩΝΗΣ Όι, όι...σσςςς σαν ν' ακούω πατιμασσιές.
- ΑΝΝΟΥ Έσειεις δίκαιον. Αααα Παναΐα μου... πκοιος εν πον να 'νει.
- ΑΝΤΩΝΗΣ Σσσςς μεν συντυχάννεις.
- ΑΝΝΟΥ Αααα μάνα μου κατύσιη μας.
- ΤΤΟΦΗΣ (Από μακριά). Κόρη Αννούουουουουου.
- ΑΝΝΟΥ Απόστολε μ' Αντρέα μου...ο τζύρης μου.
- ΤΤΟΦΗΣ Κόρη Αννούουουουου.
- ΑΝΝΟΥ Εμυριστήκαν μας Αντώνη μουουου.
- ΤΤΟΦΗΣ Κόρη Αννούουουουου.

ANNOY	Χώστου, κρύφτου, πκιασ' τον μπότην τζιαι χάθου Αντώνη μου.
ΑΝΤΩΝΗΣ	Τζιαι να σ' αφήνω μόνη σου;
ANNOY	Κατύση μας αν μας εύρει αντάμα.
ΑΝΤΩΝΗΣ	Τέλος πάντων. Εν να χωστώ δαμαί που πίσω να στήσω φτιν τζιαι μεν έσεις την έννοιαν.
ΤΤΟΦΗΣ	Πού είσαι κόρη Αννούουουου...
ANNOY	Εσού είσαι παπάκκα μου;
ΤΤΟΦΗΣ	Δόξα σοι ο Θεός. Πού είσαι κόρη;
ANNOY	Δαμαί στην απικρένην.
ΤΤΟΦΗΣ	Έχασες τον τέλια κόρη; Είντα γυρεύκεις κόρη δακάτω έτσι ώραν;
ANNOY	Εεεεε.
ΤΤΟΦΗΣ	Άγιες να γλέπεις.
ANNOY	Εν σας είπεν η στετέ μου;
ΤΤΟΦΗΣ	Είντα να μας πει η στετέ σου κόρη χαντακωμένη;
ANNOY	Εεεε, τζείνη μου παράντζειλεν.
ΤΤΟΦΗΣ	Είντα σου παράντζειλεν κόρη τζι εν αντρέπεσαι τζιαι λαλείς ψέματα; Έχασεν τον η κοτζιάκαρη τζι έπεψε σε μεσ' στα επτά μεσάνυχτα στην απικρένην; Είντα ήρτες κόρη δακάτω να κάμεις έτσι ώραν; Σύντυσιε.
ANNOY	Εεεε, είπαμεν.
ΤΤΟΦΗΣ	Πκοιοι είπετε κόρη;
ANNOY	Εεεε...εγιά τζι η στετέ μου.
ΤΤΟΦΗΣ	Είνταν που είπετε με την στετέ σου κόρη;
ANNOY	Είπαμεν να πεταχτεί η μια να φέρει νάκκον νερόν να σας ποτίσουμεν πέρκι μερώσετε με τους γειτόνους που εν θωρείτε μέρωσιν.
ΤΤΟΦΗΣ	Με πκοιους γειτόνους κόρη;
ANNOY	Με πκοιους γειτόνους εν που τσακκώνεστε;
ΤΤΟΦΗΣ	Περιπαίζεις με κόρη; Κόμα που τ' ανκόν εν έβκηρες τζι εν αντρέπεσαι τζιαι περιπαίζεις τον γονιό σου;
ANNOY	Να μεν χαρώ παπάκκα μου.

- ΤΤΟΦΗΣ Τζι ήταν ανάγκη να 'ρτεις μεσ' στα μαύρα μεσάνυχτα κόρη;
 ΑΝΝΟΥ Έτσι λαλούσιν γίνεται θεραπεία.
- ΤΤΟΦΗΣ Πκοιοι λαλούσιν κόρη;
 ΑΝΝΟΥ Η στετέ μου.
- ΤΤΟΦΗΣ Εν η στετέ σου που θέλει το πόξιλλικκιν! Εσέναν εν λλίος ο νους σου. Κατά τον νουν σου εν τζιαι τα έργα σου. Μα τζείνη που κάμνει τζιαι την πολύξερη! Ρέξε να πάμεν έσσω τζι είμαι καλός για λλόου σου.
- ΑΝΝΟΥ Εν για λλόου σου που το 'καμα παπάκκα μου. Να μερώσετε με τους γειτόνους. Να μεν νευριάζεις τζιαι να μαραζώνεις.
- ΤΤΟΦΗΣ Περιπαίζεις με κόρη;
 ΑΝΝΟΥ Να μεν χαρώ παπάκκα μου.
- ΤΤΟΦΗΣ Για, η στετέ σου είπεν μας πως ήρτες να νιφτείς, για να γιάνουν τα σπυρούδκια σου.
- ΑΝΝΟΥ Εγιώ σπυρούδκια! Φαίνεται εν καλακούει η κοτζιάκαρη. Εμέναν η βούκκα μου εν όπως το κονκκούλιν. Εν όπως το κονκκούλιν η βούκκα μου. Ακούεις! Όι να μου βάλλετε αβανιές!
- ΤΤΟΦΗΣ Έλα να πάμεν έσσω τζιαι θα σου την κάμω γιω όπως τον τυροτρίφτην. Να σε θωρούν τζιαι να μεν σε αγρωνίζουν. Να σε θωρούν τζιαι να γυρίζουν που την άλλην. Να αροθυμά όπκοιος δικλήσει πάνω σου. Αγκαστρωμένη να σε θωρεί τζιαι να γεννά παρόπλασμα.
- ΑΝΝΟΥ Όι παπάκκα μουουου... Όι παπάκκα μουουου.
- ΤΤΟΦΗΣ Παπάκκα σου ααα! Παπάκκα σου! Ρέξε να πάμε στο χωρόκόν τζι ούτε τα κλαμουρούδκια σε σώζουν, ούτε κανένας.
- ΑΝΤΩΝΗΣ Θκειε Ττοφήρηη.
- ΤΤΟΦΗΣ Πκοιος εσύντυσιεν;
 ΑΝΤΩΝΗΣ Θκειε Ττοφήρηη.
- ΤΤΟΦΗΣ Πκοιος είσαι. Έβκα έξω.
 ΑΝΤΩΝΗΣ Εγιώ είμαι θκειε.
 ΤΤΟΦΗΣ Πκοιος εσουό ρε;
 ΑΝΤΩΝΗΣ Ο Αντώνης.

ΤΤΟΦΗΣ	Πκοιος Αντώνης;
ΑΝΤΩΝΗΣ	Του Σταυρή.
ΤΤΟΦΗΣ	Πκοιου Σταυρή;
ΑΝΤΩΝΗΣ	Του γείτου σου.
ΤΤΟΦΗΣ	Τζι είνταν που γυρεύεις ρε δακάτω με την κόρη μου;
ΑΝΤΩΝΗΣ	Έσαι δίκαιον η Αννού θκειε. Εν για να πάρουμεν νερόν να σας μερώσουμεν που ήρταμεν δακάτω.
ΤΤΟΦΗΣ	Κύριε ελέησον, μα ακούω καλά, θωρώ όρομαν; Εν οι καβκάες με τον Σταυρήν τζιαι θωρώ τους τζιαι στον ύπνον μου; (Δέρνεται). Όι. Είμαι όξυπνος. Πονώ. (Ξαναδέρνεται). Έτοοο. Πονώ. Τζιαι τούτη τζιόλας ήρτεν μου γερή. Επιπίρτισεν η βούκκα μου. Είνταν που μου συμβαίνει καλό; Είμαι στα καλά μου; Μέμπα τζι έχασα τον; Κόντεψε ρε να ντζίσω πάνω σου να δω. Είσαι ζωντανός, για πλάσμαν της φαντασίας; Κόντεψε. Μεν φοάσαι. Ποτάβρισ' μου το σιέρι σου λεβέντη να το πκιάσω.
ΑΝΤΩΝΗΣ	Εγιώ είμαι θκειε λαλώ σου. Εν μου πιστεύεις;
ΤΤΟΦΗΣ	Ποτάβρισ' μου το να το πκιάσω, να σιουρευτώ γιόκκα μου. Αν είσαι πλάσμαν ή δαιμονικόν.
ΑΝΤΩΝΗΣ	Έλα, πκιάσ' το.
ΤΤΟΦΗΣ	(Το πιάνει). Να το πκιάσω ρε δαίμονα, που να πκιαστείς τζιαι να γενείς σανίδι. Να το πκιάσω! Φέρε τζι εσού το σιέρι σου δαίμονα. Φερ' το σιέρι σου τζιαι θα δείτε πκοιος εν να μερώσει πκοιον. Θα δείτε πκοιος εν να μερώσει πκοιον!

ΕΙΚΟΝΑ 9

(Μουσική).

ΣΤΑΥΡΗΣ (Από τη μάντρα). Παραίτα συμπέθερε Ττοφή... για τ' όνομαν του Θεού. Εν ώρα τωρά, βράσιν του μεσομερκού να βρεις πασ' στην συτζιάν; Εν να γεμώσεις γαλόσυκα τζιαι να ββάλεις τα πετσιά σου τριόφτου τριόφτου. Έτο όπου να 'σαι κοντεύκει να ποσυτζίσει. Κόβρεις την τον σιειμώ-
ναν.

ΤΤΟΦΗΣ (Κρατάει σβανάν). Τον σιειμώνα θα την κόψω που την ρίζαν. Εβαρέθηκα την πκιον. Τρώμεν πεντέξ οκκάες σύκα τζιαι τα άλλα πέφτουσιν που κάτω τζιαι ξιμαρίζουν μας τους τόπους.

ΣΤΑΥΡΗΣ Τρων τα τα χτηνά μας συμπέθερε. Τα σιοιρούδκια μας τζι οι όρνιθες μας. Θώρε είντα όμορφον οσσιόν που κάμνει!

ΤΤΟΦΗΣ Όι όι...Εγώ εν θέλω να κακοφαναίζω τους συγγενείς μου.

ΣΤΑΥΡΗΣ Ποττέ συμπέθερε μου, εν δυνατόν να γενεί η συτζιά αφορ-
μή να κακοφαναιστούμεν μεταξύ μας!

ΡΕΒΕΚΚΑ Όπως πάτε θαρκούμαι εν να κακοφαναιστείτε που τ' αλήθ-
κεια.

ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Τούτοι να κακοφαναιστούν ποδά τζιαι δα;

ΡΕΒΕΚΚΑ Θα κακοφαναιστούν που την ανάποδην τωρά. Που την πολ-
λήν αγάπην! Μέμπα τζιαι χαλάσει ο ένας χαπίριν του άλλου!

ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Τούτους μεν τους φοάσαι πκιον. Πίνουν νερόν της απι-
κρένης.

ΣΤΑΥΡΗΣ Ντα πού το βρίζουμεν τζιαι πίνουμεν το;

ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Οι κούζες εν γεμάτες. Τζιαι το ένα σπίτιν τζιαι το άλλον.

ΤΤΟΦΗΣ Τζιαι πκιος το κουβαλεί;

ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Έσειι που την νύχταν που κάμετε τα κοπέλια τσακκωτούς,
κάμνουν άλλην δουλειάν; Νύχταν μέραν κουβαλούν.

ΣΤΑΥΡΗΣ Κατά τον λον σας, πού βρίζονται τωρά; Έσειι ώραν πον
χασιμοί.

ΑΝΤΡΙΑΝΟΥ Πού αλλού! Τζει κασ' στην απικρένην. Τζει κασ' στην απι-
κρένην!

(Γέλια).